

Č. 7

č. 7

Výtržnictví

§ 358 odst. 1 tr. zákoníku

Místem „veřejnosti přístupným“ ve smyslu § 358 odst. 1 tr. zákoníku je každé místo, kam v době činu má přístup široký okruh lidí individuálně neurčených a kde se také zpravidla více lidí zdržuje, takže hrubá neslušnost nebo výtržnost by mohla být postřehnuta více lidmi, i když se tam v době činu nevyskytují. Tím se tento znak odlišuje od pojmu „veřejně“, který je definován v § 117 písm. b) tr. zákoníku.

(Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2019, sp. zn. 8 Tdo 838/2019, ECLI:CZ:NS:2019:8.TDO.838.2019.1)

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného D. M. proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 25. 1. 2019, sp. zn. 31 To 530/2018, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 3 T 156/2018.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 29. 11. 2018, sp. zn. 3 T 156/2018, byl obviněný D. M. uznán vinným v bodech 1. až 4. přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že přestože byl rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 13. 4. 2015, sp. zn. 4 T 19/2015, který nabyl právní moci dne 13. 4. 2015, uznán vinným mimo jiné pokusem přečinu výtržnictví podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a § 358 odst. 1 tr. zákoníku a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání sedmi měsíců se zařazením do věznice s ostrahou, jenž vykonal dne 19. 6. 2015,

1. dne 26. 4. 2018 kolem 21:35 hodin v XY ulici v J. n. N. došel k nedalekému křoví v blízkosti parkoviště přiléhajícího k benzínové čerpací stanici Shell, obnažil se tím způsobem, že si stáhl kalhoty ke kotníkům, poté v jedné ruce držel časopis, v druhé ruce držel svůj penis, který si stimuloval masturbací, to vše za situace, když viděl, a tedy věděl, že v nedaleko zaparkovaném vozidle sedí tři dívky, které jeho počínání vidí, ke škodě D. Č., V. Č. a B. P., které byly jeho jedním psychicky traumatizovány a znechuceny, přičemž jeho konání, které trvalo

cca 5 až 15 minut, přerušil příjezd hlídky Městské policie Jablonec nad Nisou, a on z místa utekl,

2. dne 2. 6. 2018 kolem 9:19 hodin v L. 14, ve veřejně přístupném zalesněném prostoru nedaleko místa zvaného „S.“, u lesní pěšiny vedoucí souběžně s ulicí XY, si úmyslně stáhl kalhoty, rukou si stimuloval svůj pohlavní úd a mlčky pozoroval okolo jdoucí V. K. a M. F.,

3. dne 10. 6. 2018 kolem 1:30 hodin v L. ve slepé uličce vedoucí z ulice XY u kontejnerů na odpad mezi hotelem XY a budovou, kde sídlí Č. P., si stáhl kalhoty ke kotníkům, v ruce držel penis, který si rukou stimuloval masturbací, takto zde stál a masturboval cca 30 minut, kdy jeho jednání na kamerovém záznamu zaznamenala recepční hotelu XY J. K., kterou zahlédl u okna hotelu, a přítom se na ni díval,

4. dne 19. 6. 2018 v době okolo 9:50 hodin v XY ulici v L. ve veřejně přístupném lesoparku v místech bývalého areálu T. si úmyslně stáhl kalhoty, rukou si stimuloval svůj pohlavní úd a pískáním na sebe upozorňoval opodál procházející M. O. tak, aby spatřila jeho jednání, a následně vykročil jejím směrem a následoval ji, proto poškozená M. O. z místa ve strachu odešla.

2. Za tento přečin byl obviněný odsouzen podle § 358 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku nepodmíněně, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 99 odst. 2 písm. a), b), odst. 4 tr. zákoníku mu bylo uloženo ochranné léčení protitoxikomanické v ústavní formě.

3. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci jako soud odvolací usnesením ze dne 25. 1. 2019, sp. zn. 31 To 530/2018, podle § 256 tr. ř. odvolání obviněného zamítl.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti uvedenému usnesení odvolacího soudu podal obviněný prostřednictvím obhájce z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolání, které zaměřil proti nesprávnosti použité právní kvalifikace, již spatřoval v tom, že soudy nesprávně vyložily pojem „místo veřejnosti přístupné“ a že jednal „úmyslně“.

5. Výhrady proti naplnění znaku místa veřejnosti přístupného spočívaly v tom, že jeho povahu je třeba posuzovat podle toho, že se na takovém místě vyskytuje zpravidla více lidí, zda se tam vyskytují v příslušnou dobu, zda lze předpokládat, že na uvedeném místě a v příslušné době může být činnost obviněného pozorována více lidmi. Při aplikaci těchto kritérií jednotlivá místa, kde a kdy byl skutek, jenž mu je kladen za vinu, spáchán, nemůže závěr soudů obstát, neboť dílčí útok pod bodem 1. byl spáchán kolem 21:30 hodiny téměř za tmy, dílčí útok v bodě 2. v lese, který se nachází mezi sídlištěm a silnicí na jedné straně a hřbitovem na

druhé straně, je protkán pěšinami, jež nepředstavují dopravní trasy z nějakého frekventovaného místa na jiné a lidé se zde pohybují náhodně. K útoku v bodě 3. došlo kolem 1:30 hodin, kdy je střed města L. prakticky liduprázdný, nejedná o slepou uličku, nýbrž o zadní trakt hotelu, kde jsou zaparkovaná auta hostů a nacházejí se zde popelnice. Dílčí útok pod bodem 4. se udál dopoledne kolem 10:00 hodin v úterý, kdy jsou děti ve škole či předškolním zařízení, a nelze předpokládat, že by se mohly samostatně pohybovat, jde o rumiště, pozůstatky po vybourané továrně T., které zůstaly nezastavěné, prázdné neudržované území a psi se zde venčí v časných ranních hodinách.

6. K nedostatkům v zavinění obviněný obecně poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 9. 2015, sp. zn. 8 Tdo 1008/2015, a s odkazem na ně zmínil, že v posuzovaném případě soudy jeho subjektivní stránku nezkoumaly objektivně, ale vycházely z pohoršení prezentovaného poškozenými a jeho minulostí. Aby skutek mohl být posouzen jako trestný čin, musí vykazovat určitou vyšší míru intenzity a jednání musí být primárně určeno třetím osobám, má je hrubě pohoršovat či urážet, vzbuzovat oprávněné obavy o bezpečnost zdraví, majetku nebo snižovat vážnost většího počtu současně přítomných osob (obdobně poukázal i na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2016, sp. zn. 7 Tdo 1254/2016). Z uvedených obecných hledisek je třeba nahlížet i na případ veřejné masturbace, u níž se o neslušnost za situace, jak byla v jednotlivých dílčích útocích zjištěna, nejedná. Obviněný má za to, že potřebné prvky obecného pohoršení v jeho chování chyběly, což soudy přešly konstatováním, že masturboval na veřejnosti, a rovněž odmítly argumenty, kterými se obviněný hájil, nezabývaly se jimi ani je nehodnotily, a proto jeho jednání vadně posoudily. U činu v bodě 1. poukázal na to, že si po aplikaci drogy koupil pornografický časopis v úmyslu se jím co nejdříve stimulovat a přivodit si orgasmus a nepředpokládal, že jej budou pozorovat mladé ženy, a proto se odebral do křoví, které jej však po celou dobu nedokázalo skrýt. Mezi ním a poškozenými nedocházelo k žádné interakci. U činu pod bodem 2. se pohyboval v prostředí, které prakticky neznal, měl za to, že je dostatečně skryt v lesíku, když byl vyrušen psy a uviděl, že se blízko nacházejí jiné osoby, své činnosti zanechal a natáhl si kalhoty. Ve 3. případě s ohledem na místo a čas nemohl předpokládat, že jej bude někdo sledovat a že by tato okolnost mohla být motivem pro jeho jednání. Z výslechu poškozené J. K. vyplývá, že mu do obličejové neviděla a že by jej nepoznala, o čemž svědčí i výsledek rekoncidence. Netušil, že se tam nachází kamera. U skutku pod bodem 4. se nejméně 50 m od něj nepohybovala žádná osoba, což oslabuje úvahu o úmyslu svým jednáním provokovat, někoho rušit, obtěžovat či pohoršovat.

7. Vzhledem k tomu, že soudy všechny uvedené skutečnosti řádně nezjistily, napadená rozhodnutí vykazují výše uvedené vady co do právního hodnocení jeho jednání, a to ve všech čtyřech dílčích útocích, kdy chybí jak objektivní podmínky, tak i prokázání úmyslu veřejné prezentace jednání, které je závadové až ve chvíli

této veřejné (a svědky nechtěné) prezentace. V závěru proto navrhl, aby dovolací soud napadená rozhodnutí zrušil a rozhodl tak, že se obviněný pro nedostatky právní povahy zprošťuje obžaloby, případně rozhodl znovu o vině a přiměřeném trestu. S ohledem na tento závěrečný návrh rovněž požádal, aby do rozhodnutí dovolacího soudu byl výkon jeho trestu odnětí svobody, resp. jeho zbytku odložen.

8. K podanému dovolání se v souladu s § 265h odst. 2 tr. ř. vyjádřil státní zástupce působící u Nejvyššího státního zastupitelství, podle něhož obviněný opakuje obhajobu uplatňovanou od samotného počátku svého trestního stíhání, s níž se soudy nižších stupňů správným způsobem vypořádaly. Část námitek považoval za skutkové, jimiž se Nejvyšší soud nemůže zabývat, avšak většina výhrad směřovala proti závěrům soudů, že místa, na nichž masturboval, bylo možno považovat za místa veřejnosti přístupná. Odvolací soud však v odstavci 10 na stranách 4 a 5 svého usnesení podrobně uvedl konkrétní důvody, z nichž vyplynulo, že uvedený znak byl naplněn.

9. Státní zástupce se neztotožnil s obviněným, že by jemu za vinu kladený čin bylo možné srovnávat s okolnostmi, za nichž došlo k činu ve věci Nejvyššího soudu ze dne 17. 9. 2015, sp. zn. 8 Tdo 1008/2015, kde obviněný jako revizor dopravních podniků černou pasažérku silně natlačil na stěnu vestibulu metra, aby jí zamezil v útěku, ani s případem posuzovaným Nejvyšším soudem v usnesení ze dne 19. 10. 2016, sp. zn. 7 Tdo 1254/2016, v němž obviněný napadl svého soka na pouťové taneční zábavě, přičemž poškozený v okamžiku útoku tančil s jeho bývalou manželkou. Naopak státní zástupce odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2016, sp. zn. 3 Tdo 429/2016, podle něhož „veřejně provozovaná masturbace je dlouhodobě považována za jednání narušující pravidla slušného občanského soužití a morálky v takové kvalitě, že je řazena mezi nejzávažnější projevy hrubé neslušnosti ve smyslu jednoho ze zákonných znaků § 358 tr. zákoníku o trestném činu výtržnictví“. S tímto názorem se ztotožnil i Ústavní soud (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. III. ÚS 351/16). Pokázal i na další rozhodnutí Nejvyššího soudu, v nichž byla veřejně provozovaná masturbace posouzena jako výtržnictví (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 6. 2015, sp. zn. 8 Tdo 481/2015, a ze dne 21. 3. 2018, sp. zn. 8 Tdo 289/2018, jakož i usnesení ze dne 24. 5. 2017, sp. zn. 6 Tdo 579/2017). Na podkladě uvedených judikatury Nejvyššího i Ústavního soudu státní zástupce shledal právní posouzení jednání dovolatele správným, neboť nevybočilo z obvyklé rozhodovací praxe soudů.

III.

Přípustnost dovolání

10. Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve zjistil, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., bylo podáno osobou oprávněnou

něnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), a dále posuzoval, zda obsahově koresponduje s označeným důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., protože důvodnost dovolání je možné zkoumat jen tehdy, je-li opřeno o důvod zákonem uvedený v § 265b odst. 1, 2 tr. ř.

11. Vzhledem k tomu, že je důvod dovolání vyjádřený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. podle svého vymezení v zákoně určen zásadně k nápravě právních vad, které vyplývají buď z nesprávného právního posouzení skutku, anebo z jiného nesprávného hmotněprávního posouzení, Nejvyšší soud podle obsahu podaného dovolání shledal, že obviněný uvedená hlediska naplnil, neboť vytýkal výlučně nedostatky v objektivní a subjektivní stránce přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Jeho argumenty jsou založeny na tom, že se nejednalo o takové chování, které by bylo možné z hlediska míry jeho neslušnosti podřadit pod výtržnost, a že prostory, kde se nacházel, nenaplnňovaly znak „místa veřejnosti přístupného“. Popřel, že by jednal v úmyslu způsobit pohoršení, ale naopak se snažil, aby nebyl pozorován.

12. Podle těchto výtek Nejvyšší soud shledal, že obviněný dostal požadavkům stanoveným v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., protože na podkladě učiněných a soudem prvního stupně ve výroku o vině popsaných skutkových zjištění brojil proti nesprávnosti použité právní kvalifikace jako přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku.

IV.

Důvodnost dovolání

13. Námitky obviněného směřovaly zejména proti tomu, že jednotlivá místa, na nichž v bodech 1. až 4. k trestnému jednání došlo, nenaplnňují znak místa veřejnosti přístupného, jak je vymezen v základní skutkové podstatě § 358 odst. 1 tr. zákoníku. Své výhrady podpořil tvrzeními, že na těchto místech se v době, kdy tam onanoval, nenacházely žádné osoby, případně se jednalo o taková časová období, kdy se tam jiní lidé mohli vyskytovat jen sporadicky.

14. Na tyto námitky již reagovaly soudy nižších stupňů, zejména soud prvního stupně na stranách 4 až 5 rozsudku, kde konstatoval, že křoví v blízkosti parkoviště benzínové čerpací stanice v bodě 1., veřejně přístupný zalesněný prostor v bodě 2., slepá ulička v bodě 3. nebo veřejný lesopark pod bodem 4. jsou místa veřejnosti přístupná. Současně vyjádřil, že jednání obviněného v podobě masturbace narušovalo veřejný klid a pořádek, kdy masturbaci na citovaných místech s navazováním minimálně očního kontaktu lze označit za jednání namířené vůči veřejnému pořádku. Podle odvolacího soudu byly tyto závěry správné s tím, že ve všech případech se jednalo o místa, kam má přístup široký okruh lidí individuálně neurčených a kde se také více lidí zpravidla zdržuje. Poukázal i na to, že pro místo

veřejnosti přístupné není třeba, aby tam tyto osoby byly přítomny, neboť není nutné, aby tam nějaká osoba byla. Zmínil povahu deliktu, která právě jistou odlehlost předpokládá. Podle konkrétních míst však uvedl, že jde o prostory v blízkosti městského centra, kde se zpravidla zdržuje větší množství osob (poblíž benzínové čerpací stanice, v bodě 2. nejde o souvislý les, ale o lesík v intravilánu města, který slouží k rekreaci nebo venčení psů, ulička v samotném centru města poblíž hlavního náměstí, směřující k obchodnímu domu u hotelu, a v případě skutku pod bodem 4. jde o místo poblíž centra města, které je poměrně frekventované zejména pro venčení psů, poblíž kterého vede hlavní tepna městské hromadné dopravy krajského města). Podle odvolacího soudu se jednalo o místa, kde obviněný mohl očekávat výskyt dokonce i většího množství osob a kde nemohl očekávat soukromí (viz strany 4 a 5 usnesení odvolacího soudu).

15. Nejvyšší soud se ztotožňuje s touto argumentací a právní kvalifikací, jak ji oba soudy posoudily, přičemž nad rámec uvedeného k námitkám obviněného považuje za vhodné doplnit, že přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, jímž byl obviněný uznán vinným, se dopustí ten, kdo se dopustí veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném hrubě neslušnosti nebo výtržnosti zejména tím, že napadne jiného, hanobí hrob, historickou nebo kulturní památku anebo hrubým způsobem ruší přípravu nebo průběh organizovaného sportovního utkání, shromáždění nebo obřadu lidí, a takový čin spáchá opětovně. Podle tzv. právní věty soud prvního stupně obviněného uznal vinným v alternativě, že se „na místě veřejnosti přístupném dopustil neslušnosti tím, že onanoval, a čin spáchal opětovně“.

16. Protože obviněný vytykal nedostatky v posouzení znaku místa veřejnosti přístupného, je vhodné uvést, že místem veřejnosti přístupným ve smyslu § 358 odst. 1 tr. zákoníku je podle soudní praxe každé místo, kam má přístup široký okruh lidí individuálně neurčených a kde se také zpravidla více lidí zdržuje, takže hrubá neslušnost nebo výtržnost by mohla být postřehnuta více lidmi, i když tam v době činu nejsou. Takové místo však nemusí být přístupné bez omezení komukoliv a kdykoliv, nýbrž postačí, že je přístupné jen některým osobám určeným např. povahou jejich zaměstnání nebo v určitou dobu apod. Za místo veřejnosti přístupné v uvedeném smyslu nelze považovat uzavíratelnou část společných prostor např. obytného domu nebo obydlí podobného typu, které je určeno k bydlení více uživatelů nebo vlastníků (např. chodbu, schodiště, prostor výtahu). Například ulice ve městě je místem, kam má přístup neomezený počet lidí, kde se také lidé obvykle zdržují, a o to více, když se jedná o denní dobu, např. dopolední či odpolední hodiny, kdy je pohyb lidí frekventovanější než například v noci, kdy se ovšem o naplnění tohoto znaku skutkové podstaty také jedná (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2015, sp. zn. 8 Tdo 936/2015, ze dne 12. 4. 2017, sp. zn. 8 Tdo 5/2017, aj.). Takové místo však nemusí být přístupné bez omezení komukoli a kdykoli (např. ulice, parky, nádražní haly), nýbrž postačí, že jsou přístupné jen některým osobám určeným např. povahou jejich zaměstnání (tovární

hala, staveniště aj.) nebo jinak (zdravotnické středisko, škola atd.) a v určitou dobu (v sezoně, během otvírací doby, v době provozu apod.) [srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník II. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 3324]. Za místo veřejnosti přístupné v uvedeném smyslu nelze považovat uzavíratelnou část společných prostor např. obytného domu nebo obydlí podobného typu, které je určeno k bydlení více uživatelů nebo vlastníků (např. chodbu, schodiště, prostor výtahu). Místem veřejnosti přístupným však může být prostor před vchodem do takového domu či obydlí (srov. rozhodnutí č. 18/2012 Sb. rozh. tr.). Přístupnost je zásadně nutno chápat v širších souvislostech a nelze ji striktně vztahovat jen k úzce vymezenému prostoru, kam může veřejnost přímo vstoupit či v něm pobývat, ale za veřejnosti přístupné místo lze považovat i prostory v osobním či soukromém vlastnictví, které nejsou samy o sobě považovány za místa veřejnosti přístupná, avšak bezprostředně sousedí s místem, kam veřejnost vstoupit může, např. dvory, pole nebo jiná prostranství, a je na ně nebo do nich přes nedostatečně izolující bariéru, např. průhledný plot, lešení, vidět, eventuálně je lze slyšet (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2006, sp. zn. 8 Tdo 1131/2006). Rovněž pozemky bez stavebního oddělení od okolí, těsně přiléhající k veřejným prostranstvím, splňují tyto podmínky naplňující pojem místa veřejnosti přístupného (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 3 Tdo 1257/2016).

17. Z uvedeného je tedy zřejmé, že rozhodovací praxe soudů chápe místo veřejnosti přístupné široce a je třeba posuzovat s ohledem na povahu každého konkrétního místa, zda jde o veřejně přístupný prostor, kam může kdykoliv, kdokoli vstoupit. Již sama taková povaha místa, v níž k hrubé neslušnosti dochází, postačí pro naplnění uvedeného znaku. Významné je, aby výtržnost, k níž na takovém místě dochází, byla postřehnutelná, tzn. pozorovatelná více lidmi. Tato skutečnost je však obecnou vlastností takového konkrétního místa. Není proto pro naplnění znaku místa veřejnosti přístupného podmínkou, aby na takovém místě se v době, kdy k výtržnosti dochází, konkrétní lidé nacházeli. Není ani rozhodná doba, kdy k výtržnosti na takovém místě dochází, např. v nočních hodinách apod.

18. Nejvyšší soud se zřetelem na vymezení pojmu místo veřejnosti přístupné přisvědčil soudům nižších stupňů, že právě o takovou situaci a naplnění tohoto zákonného znaku v posuzované věci šlo, neboť je nepochybné, že všechna čtyři místa (parkoviště u benzínové čerpací stanice, lesní pěšina souběžná s ulicí, boční ulička uprostřed města v těsné blízkosti hotelu, lesopark), na nichž se obviněný souzeného jednání dopustil, vykazovala znaky místa veřejnosti přístupného. Všechna jsou běžně hojně využívaná veřejností k pohybu, průchodu mezi jednotlivými ulicemi a obchody v centru města, nákupu pohonných hmot, venčení psů, běhání, vycházkám a jiným aktivitám, k nimž tato místa standardně slouží. Na všech z nich se v době činu navíc i určité osoby nacházely, přičemž i bez toho však taková možnost objektivně a reálně existovala, o čemž svědčí i to, že ve všech čtyřech případech byl obviněný při masturbaci skutečně minimálně jednou další osobou spatřen.

19. Pokud obviněný namítal, že se dílčího útoku pod bodem 1. dopouštěl kolem 22:00 hodin nebo hluboko v noci v jarních měsících, nebo byl v křoví či v blízkosti školy, kde se v 10:00 hodin děti zásadně nepohybují, nejsou tyto skutečnosti pro definici místa veřejnosti přístupného rozhodné, neboť je podstatné, že výtržnost se udála v takových prostorách či prostředích, k nimž měl přístup široký okruh lidí, kteří se tam obvykle zdržovali. Pro závěr, že v projednávané věci ve všech čtyřech dílčích útocích o taková místa nepochybně šlo, svědčí to, že v době, kdy se tam obviněný sexuálně ukájel, na nich takové osoby byly přítomny, protože jeho konání viděly a popsaly ho. Proto je vhodné jen pro úplnost uvést, že uvedené skutečnosti nelze zaměňovat, případně slučovat s dalším alternativním znakem základní skutkové podstaty § 358 odst. 1 tr. zákoníku, a to znakem „veřejně“, který je definován v § 117 písm. b) tr. zákoníku, a jenž představuje další alternativu, za níž se lze trestného činu výtržnictví po objektivní stránce dopustit. U tohoto znaku platí, že čin, jenž je páchán veřejně, musí být vykonán alespoň před nejméně třemi osobami, rozdílnými od pachatele, které byly spáchání trestného činu současně přítomny (srov. rozhodnutí č. 67/1952 Sb. rozh. tr.).

20. Jestliže je podmínkou znaku místa veřejnosti přístupného, aby na takovém místě byl čin pachatele postřehnutelný více lidmi (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2006, sp. zn. 8 Tdo 1131/2006, ze dne 30. 7. 2014, sp. zn. 3 Tdo 801/2014, ze dne 25. 1. 2017, sp. zn. 3 Tdo 75/2017, aj.), jde o kritérium, které definuje povahu místa. Nemíní se tím požadavek, aby takové konkrétní osoby byly v době činu obviněného přítomny, jak nesprávně vyložil obviněný, protože jejich přítomnost na místě není podmínkou pro naplnění znaku veřejnosti přístupného místa, ale je jen obecnou konkretizací takového místa. Naopak tato okolnost uvedený znak odlišuje od znaku „veřejně“, který je přítomností osob v době, kdy je čin obviněným páchán, podmíněn, a počet přítomných osob tento znak utváří, neboť právě tyto osoby aktuálně sledující čin pachatele jej činí spáchaným veřejně ve smyslu § 117 tr. zákoníku.

21. Jen pro úplnost je třeba zmínit, že není vyloučeno, že skutek pachatele může být za určitých podmínek (např. když pachatel po delší dobu na místě, které je veřejnosti přístupné, napadne více osob) způsobilý naplnit znaky skutkové podstaty přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku tak, že se pachatel dopouští výtržnosti oběma alternativami současně, např. částečně veřejně a částečně na místě veřejnosti přístupném (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2012, sp. zn. 5 Tdo 416/2012). O takovou kombinaci se však podle závěru soudů obou stupňů v přezkoumávané věci nejednalo.

22. Z takto uvedených hledisek je zřejmé, že soudy obou stupňů učinily správný závěr, že obviněný v bodech 1. až 4. spáchal čin na místech veřejnosti přístupných, protože všechna tato povaha měla.

23. Poté, co se Nejvyšší soud vypořádal i s ostatními dovolacími námitkami, shledal, že napadená rozhodnutí netrpí obviněným vytýkanými vadami, a dovolání obviněného jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.